

Není lehké být učitelem

Slunce příjemně hřeje a moře se třpytí jako tisíc malých perel. Jsem na záhadném ostrově. Sám. Jenom já a pár racků. Jeden se vedle mě posadí a civí. Snažím se ho vyplašit, ale najednou začne hlasitě křičet, až se probudím ze spánku.. . Budík zvoní a je na čase se připravovat do školy. Ne, já nejsem žák, nýbrž učitel. Musím vstávat dříve, už ve 4 ráno, abych mohl doopravit úkoly a písemné práce. Koukám na testy mých žáků. Vzhledem k tomu, že opět dopadly, jako bych se nebyl deset hodin snažil jim látku vysvětlit, nějak jsem se zamyslel: Jak jsem se vlastně choval první den jako kantor?

Ředitelka mě přivedla do sborovny, abych se seznámil s ostatními učiteli. Samí příjemní lidé, kteří učí už 15, a dokonce i 20 let. Bylo potěšující mluvit s nimi o svém oboru. Začalo zvonit na hodinu. Čekala mě třída 8.A., kde se učitelé často střídali. Žáci si už na výměnu učitelů zvykli. Když jsem přišel, loudali se ke svým místům, protože už věděli, že nového učitele přivede paní ředitelka. První, co jsem se pokusil ze sebe dostat, bylo: „Dobrý den, jmenuji se Jan Vykraftil," byl jsem nervózní a hodně jsem koktal. Žáci se na mne pobaveně koukali, co ze mne vyleze, a se svým pubertáckým výrazem jen seděli a hleděli. To jim vydrželo celou hodinu a to mě také nejvíce vyvádělo z míry. Zazvonil zvonek. Začala přestávka.

Všichni se rozutekli a z dálky jsem zaslechl jakousi poznámku o mně, ale naštěstí jsem tomu nerozuměl. Ředitelka ke mně přišla a řekla, že to je v pořádku. Trému má každý. „Jen byste měl, kolego, trochu přitvrdit!" sdělila mi s chápavým úsměvem. Pochopil jsem, co mi chce naznačit, ale realizovat je to těžké, když jste celý svůj život na všechny milí. Zkoušel jsem být sám sebou, ale moc to nezabíralo. Nikdo nedával pozor, jenom pár aktivních žáků. A takhle to šlo už několik měsíců. Chodil jsem domů skoro bez hlasivek, unaven a s migrénou.

Začal jsem se bránit: Často jsem hříšníky trestal a kvůli nim jsem často dával písemné práce. Pokud i tohle nezabíralo, nechal jsem celou třídu po škole. Pár týdnů museli všichni zůstat po vyučování několik minut déle, ale po čase se všichni skutečně zklidnili, hodiny začaly víc probíhat podle mých představ.

Chci jenom říct, že učitelé jsou, věřte nebo ne, taky lidi a každý z nich má duši, která také může podlehnout stresu. Za několik let po vystudování můžete svého učitele třeba poznat osobněji a můžete zjistit, že i když byl hodně přísným učitelem je i příjemným člověkem.

Sergej Konončuk, TRIVIS SŠ veřejnoprávní Karlovy Vary